

Bernardín Šmíd

Pravý pokrm a pravý nápoj

Dnes počujeme, ako Ježiš povedal zástupom: „Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.“ Skôr ako pôjdeme ďalej, zamyslime sa nad samotným poslaním a podstatou chleba. Podstata chleba je v tom, aby nám sprostredkoval životnú energiu zo slnka, aby sme mohli pracovať a rásť. Bez pozemského chleba by naše telo zahynulo. Museli by sme zomrieť. Chlieb, ktorý prijímame, okrem toho, že nám dáva potrebnú energiu, dáva nám aj stavebné prvky, z ktorých je budované naše telo. Požívame síce chlieb, ale premieňame ho na svoje telo. Ježiš však o sebe vyhlasuje, že On je živým chlebom, teda nie chlebom, ktorý až v nás samých má účasť na oživení. Chlieb, ktorý kupujeme v obchode, je mŕtvy chlieb. Živé zrná museli najprv prejsť ohnivou vyhňou smrti, aby sme ho mohli požívať. Ježiš je živý chlieb, ktorý má moc premeniť nás do svojej podoby. Keď žijeme z tohto chleba, budeme žiť naveky. Eucharistia je ovocím Stromu života, ktorý je uprostred raja. Strom Života je Tóra, Večný Boží Zákon. Ježiš je chlebom života, živý chlieb. On je chlebom svojou podstatou, pretože dáva život. Nestáva sa chlebom až v okamihu premenenia. On je večným chlebom. Ježiš vybral za základ tejto úžasnej sviatosti pozemský chlieb preto, lebo najlepšie zodpovedá Jeho povahe. On je dobrý ako chlieb. Ježiš sa doslova predstavuje: „Ja som živý chlieb, ktorý zostúpil z neba. Kto bude jesť z tohoto chleba, bude žiť naveky. A chlieb, ktorý ja dám, je moje telo za život sveta.“ Svet žije a existuje vďaka obeti. Keby medzi nami zhasla schopnosť obetovať sa, zhasol by život. Slnko by prestalo vydávať teplo a svetlo, odmietlo by sa stravovať, človek by sa prestal rozmnožovať, pretože každý nový človek prichádza na tento svet za cenu obeti. Eucharistia je pokrmom, z ktorého môžeme čerpať silu k obeti. Eucharistia je obetou.

Ak neverím v Kristovo Božstvo, je úplne oprávnená a logická námietka Židov: „Ako nám tento môže dať jesť svoje telo“? Ale kto spolu s Petrom verí v Kristovo Božstvo, ten spolu s ním vyznáva aj vieru v Eucharistiu: „Ty si Kristus, Syn Živého Boha a my sme uverili a poznali, že ty si Svätý Boží“ Eucharistia je liekom, pre toho, kto verí. Tomu, kto ju s vierou prijíma, sa stáva zárukou budúceho vzkriesenia. A my všetci musíme k nej pristupovať rovnako, ako sa pristupuje k lieku. Najprv je potrebné liek

vierou prijať a potom môžeme v sebe rozpoznať jeho účinky.

„Ježiš im povedal: Veru, veru hovorím vám, ak nebudete jesť telo Syna človeka a piť jeho krv, nebudete mať v sebe život.“ Hebraizmus „telo a krv“ vyjadruje celú realitu Vtelenia. Pán Ježiš hovorí na inom mieste Petrovi: „Blažený si Šimon, syn Jonášov, lebo ti to nezjavilo telo a krv ale môj Otec, ktorý je v nebi.“ Teda v Eucharistii nejde len o mŕtve telo a vyliatu krv Ježiša Krista, ale ide o celú skutočnosť Vtelenia, ktorá týmto spôsobom pokračuje v nás. Skrze eucharistiu my všetci máme účasť na Vtelení Syna Božieho.

Požívaním eucharistie môžeme mať v sebe život. „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň“ Máme takú úžasnú Sviatosť. Ak ju prijímame, máme záruku budúceho vzkriesenia. Nebudme vlažní a ľahostajní voči tak úžasnému Božiemu daru. „Lebo moje telo je pravý pokrm a moja krv je pravý nápoj“. Slovo „pravý“ ukazuje na rýdzosť týchto skutočností. Pravé je to, v čom nieje žiaden podraz. To, čo je plnohodnotné. To, čo je dokonalé.

„Kto je moje telo a pije moju krv, ostáva vo mne a ja v ňom“ Skrze túto sviatosť Kristus preniká do nás a my do neho. Keď sme v ňom, tak nám už nehrozí žiadne odsúdenie. Ježiš je našou istotou.

„Ako mňa poslal živý Otec a ja žijem z Otca, aj ten, čo mňa je, bude žiť zo mňa.“ Tento život vychádza z Otca. Ježiš žije z Otca a my žijeme z neho. Otec nebeský je akoby duchovným Slnkom, z ktorého Kristus ako chlieb berie životnú energiu. Skrze Eucharistiu sa priamo napájame na Otca a stávame sa jeho deťmi, pretože tým, ktorí Krista prijali, dal moc stať sa Božími deťmi. Je to sviatosť nášho zbožštenia.

„Toto je chlieb, čo zostúpil z neba, a nie aký jedli otcovia a pomreli. Kto je tento chlieb bude žiť naveky.“ Držme sa Pánovho prisľúbenia. Tak veľké a mohutné sú účinky Eucharistie, že nebude ospravedlnený ten, kto mohol a nepristúpil. Kristus nám skrze Eucharistiu sľubuje Vzkriesenie, Večný život, život v ňom, svoj život v nás, silu pre obeť do našich všedných dní.

Moja viera v Eucharistiu sa nezakladá na ničom ľudskom, pretože nič ľudské, nič rozumové, zmyslové my tu nepomôže. Moja viera sa zakladá výlučne na Božom Slove. Ak je Kristus pre mňa Pravý Boží Syn, potom každé jeho Slovo je slovom Pravdy a Života. Je to sám Ježiš, ktorý koná toto tajomstvo. Je to Ježiš, ktorý sám uisťuje: „Vezmite a jedzte z neho všetci; toto je moje Telo“.

*Postav nad neho tyrana,
žalobca nech mu stojí po boku!
Nech ako vinník vyjde zo súdu,
modlitbu nech mu počítajú
za hriech.*

*Čím menej nech je jeho dní!
Iný nech vymení ho v úrade!*

*Synovia jeho kiež by osireli,
kiež vdovou bude jeho manželka!
Nech žobru mu
a túľajú sa synovia,
odohnaní od svojich zrucanín!
Nech všetko poberie mu veriteľ,
cudzí nech kraadne jeho majetok!
Nech mu už nikto
neukáže priazeň
a zmlovanie jeho sirotám!
Bud' vyplienené jeho potomstvo
a jeho meno vytreté
až do druhého kolena!
Nech viny jeho otcov
v pamäti má Boh!
Hriech jeho matere
nech nie je prikrytý!
Nech má ho Pán Boh
stále na očiach,
i spomienku naň nechže vymetie!
Pretože nevedel ukázať lásku,
prenasledoval úbožiaka
a pokorného mienil usmrtiť.*

*Miloval kliatbu,
nech teda príde k nemu!
Záľubu nemal v požehnaní,
nechže sa vzdiali od neho!
Kliatby si ako rúcho obliekal,
nech vojdú doňho
ako veľká voda,
do jeho kostí ako olej vsiaknu,
nech sú mu odevom,
ktorým sa halí,
pásom, ktorým sa prepáše!*

Štvrtá kniha žalmov. „Prebásnil Milan Rúfus“

Ozdoba či vyznanie ?

Nerobím si štatistiky. Nemám zrátané, koľko ľudí som pokrstil, koľkým som požehnával manželský zväzok, a ani to, koľkých som pochoval. A predsa sú momenty a veci, ktoré si pri týchto sviatostiach a sväteninách všimam viac. Pri krste ma vždy poteší, ak sa pri tejto udalosti zide širšia rodina. Pri sviatosti manželstva sa teším, keď okrem snúbencov k svätému prijímaniu pristúpia viacerí svadobní hostia. A pri pohrebných obradoch si pozorne pozriem truhlu. Nie, nezaujímam ma, z akého materiálu je alebo aké drevo na ňu použili. Očami hľadám symboly, ktorými truhlu občas prizdobia. Najradšej mám obraz *Poslednej večere*. U niektorých to môže byť len ozdoba, no verím, že u mnohých je to vyznanie toho, čo nosia v srdci - že zomrelého odprevádzajú k Božiemu stolu.

Aj dnešnou nedeľou pokračujeme v čítaní Jánovho evanjelia. Pristavíme sa pri Ježišových slovách, keď hovorí o chlebe života. „Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život a ja ho vzkriesim v posledný deň. Kto je tento chlieb, bude žiť naveky.“ Ježiš nenecháva nič na náhodu, ani na vlastné domýšľanie. Stručne a jasne odhaľuje dar, účinnok a tajomstvo Eucharistie. Hovorí: moju plnú prítomnosť máš v mojom chlebe. Môžeš ma kedykoľvek prijať. Cez moju voľnosť do neba.

Mnoho ráz sme pristúpili k svätému prijímaniu. Už veľakrát sme odpovedali kňazovi na jeho slová „Telo Kristovo“ slovom „Amen“. Ide to z nás ľahko. Občas automaticky. Niekedy sa možno aj pristavíme a pýtame sa: Naozaj má malá hostia takú silu? Naozaj je taká dôležitá? Veď nevidím, necítim žiadnu zmenu ani v sebe, ani v druhých. Hrešíme a padáme tak ako minulý mesiac, a aj mesiac predtým. Tak čo sa prostredníctvom nej deje vo mne a v mojich blízkych?

V pamäti si nosím večer, keď môjho deda previezli do nemocnice. Okolo lôžka pobehovali všetci jeho synovia a snažili sa mu čo najskôr pomôcť. Chceli viac, chceli pre otca to najlepšie, nebolo však na to už ani síl, ani možností. Dedo ležal, prestal rozprávať a chvíľkami ani nerozoznával, kto je pri ňom. Snažili sme sa ho naviesť, aby aspoň niečo napísal, ale nepodarilo sa. Po chvíli sa rodina od lôžka vzdialila a poprosili ma, aby som udelil dedovi sviatosť pomazania chorých. V burze som mal aj Eucharistiu. Naklonil som sa k dedovi; pomaly, ale dosť nahlas som povedal: „Dedo, tu je Jožino, váš vnuk a kňaz. Idem vám dať pomazanie chorých. Keby ste chceli, môžem vám dať aj sväté prijímanie.“ Dedo pozrel na mňa a začal sa pomaly dvíhať. Poznal som už tento pohyb - nie je možné, aby prijímal poležiaci. Keď sme ho posadili, začal som: „V mene Otca i Syna...“ Zrazu sme všetci stíchli. Hoci dovtedy dedo nevydal ani hlások, počas celého obradu pomazania aj prijímania bol aktívny. Nahlas recitoval modlitby, odpovedal, dokonca sám začal modlitbu po prijímaní. Oči mojej rodiny prechádzali z deda na mňa a zo mňa na deda a vo vzduchu visela otázka: Čo sa to deje?

Aj dnes by som povedal tie isté slová ako vtedy: „To je sila Kristovho tela a túžba jedného muža prijať ho.“

JOZEF KOZÁK

Národný pochod za život: V nedeľu 20. septembra v Bratislave sa koná Národný pochod za život. Motto: *Radosť zo života. Už dopoludnia budú v Bratislave slávené sv. omše za účasti o. biskupov a pútnikov z celého Slovenska. Veriaci Bratislavskej arcidiecézy budú sláviť sv. omšu v Katedrále sv. Martina v Bratislave o 10:30 hod. Pochod sa uskutoční popoludní okolo 14:00 hod. Hodlám objednať autobus. Prosím záujemcov, ktorí chcú ísť do Bratislavy, aby sa prihlásili v sákristii*

Bariéry v nás

Veľkňaz a sekta saducejov, plní žiarlivosti, položili na apoštolov ruky a vrhli ich do mestského väzenia. Ale Pánov anjel otvoril v noci dvere väzenia, vyviedol ... a povedal: „Chodte, staňte si v chráme a hlásajte ľudu všetky slová tohto života!“ (porov. Sk 5, 17-20).

Ak je v Božom pláne, aby sa evanjelium dostalo až na koniec sveta, tak sa tam dostane, a žiadne dvere žalára, ostražito strážené dozorcami, mu v tom nezabránia. Sú však i horšie bariéry - bariéry v nás samých. Vtedy ani zázrak nepomôže.

Pane,

ďakujem ti, že sme sa dožili pádu totalitného režimu a že sa už nemusíme báť sankcií za „nepovolené zhromažďovanie“, za šírenie náboženskej literatúry alebo za zmienku o tebe mimo kostola, v susedstve, na pracoviskách, v médiách. Kňazi sa už nemusia báť o štátny súhlas, nikto ich, aspoň tu u nás, pre hlásanie Božieho slova nezatvára. Tvoje slovo môžeme rozosievať celkom bez obmedzenia. Nemáme sa na čo vyhovárať. Odpusť, prosím, našu nedôslednosť, lenivosť, pohodlnosť, zbabelosť a výhovorky. Prosím, vyzbroj nás svojím Duchom, aby sme s radostným posolstvom vyšli do sveta.

Marie Svatošová „Tykadlom viery“

Sväté omše v 20. týždni Cezročného obdobia - (B)

17.VIII. pondelok

18:00 Za Ľ Anna Martu Chlebičkovú

18.VIII. utorok

18:00 Za Ľ Matúša a Veroniku Kulifajových,
syna Ladislava a rodičov

19.VIII. streda

18:00 Poďakovanie Pánu Bohu za dar života (G.)

20.VIII. štvrtok

18:00 Za Ľ Ernesta, manželku a dcéru Radakovičových

21.VIII. piatok

18:00 Za Ľ Petra a Ivana Hajkových a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 421 - 456

22.VIII. sobota

08:00 Za Ľ Štefana a Máriu Oľapkových a deti

23.VIII. 21. Nedeľa Cezročného obdobia

08:00 Za Ľ Jozefa a Rozáliu Kulifajových a ich rodičov

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Polanská Z., Polakovičová J.

14:00 Posvätný ruženec a litánie

Liturgický kalendár

17.VIII. pondelok	Sv.Hyacint, kňaz
18.VIII. utorok	Sv.Helena
19.VIII. streda	Sv.Ján Eudes, kňaz - Esp
20.VIII. štvrtok	Sv.Bernard, opát a učiteľ Cirkvi - Sp
21.VIII. piatok	Sv. Pius X., pápež - Sp
22.VIII. sobota	Panna Mária, Kráľovná - Sp

Zo zápisníka potulného kazateľa

Návod na použitie

Inak pristupujeme k čítaniu cestovného poriadku a inak k detektívnemu románu. Z prvého textu sa dozvieme, o koľkej hodine budeme v celi plánovanej cesty, v druhom sa na konci dozvieme rozuzlenie zložitého prípadu.

Celkom inak treba pristupovať k textu, ktorý je polotovarový, ktorý čitateľov pozýva, aby si cieľ cesty aj vyriešenie prípadu dokončili sami. A tak je to i s touto publikáciou, ktorú ponúkam čitateľom ako priestor pre našu spoločnú prácu.

Každú kapitolu tvoria:

1. Téma z Písma alebo z iného textu.

2. Variácia alebo jedna z mnohých a možných úvah na danú tému. Úvahy väčšinou vychádzajú z prostredia úplne profánneho, z terénu, z bežného života. Ide o to, aby sme sa práve v nich konfrontovali s uvedenými biblickými textami.

3. Prosby - opäť ide o niekoľko ponúk z radu možností.

Postup:

- Najprv si prečítaj texty z Písma a potom variáciu.

- Rozmýšľaj o nich tak jednotlivo, ako aj vcelku, a utvor si vlastnú variáciu, vlastné myšlienky.

- Potom prístup k prosbám. A pridaj ďalšie, tiež vlastné.

Max Kašparů, Želivský kláštor 2. mája 2008 Sviatok Prenesenia nášho otca sv. Norberta

I. Identifikácia

Téma z Písma

Keď sa priblížili k Betfage a Betánii pri hore, ktorá sa volá Olivová, poslal dvoch učeníkov so slovami: „Chodte do dediny, čo je pred vami. Len čo do nej vojdete, nájdete priviazané osliatko, na ktorom nikdy nijaký človek nesedel. Odviažte ho a priveďte! A keby sa vás niekto opýtal: „Prečo ho odvádzate, poviete: „Pán ho potrebuje.“ (...)“ Osliatko priviedli k Ježišovi, prehodili cezeň svoje plášte a posadili naň Ježiša. (Lk 19, 29-35)

Variácia

Neoddeliteľnou súčasťou výchovy sú vzory. Chudobný národ, ktorý ich nemá. Bez veľkých vzorov z minulosti je totiž jeho budúcnosť malá.

Vzory sú potrebné nielen na utváranie ľudských charakterov, ale aj na výchovu v oblasti športu alebo umenia. Dobrý tréner mládeže ukazuje na elitných hráčoch, ako prihrávať, ako brániť, ako tvoriť hru. Takisto učiteľ hudby potrebuje predložiť žiakom hudobné nahrávky a nikdy na to nepoužíva produkciu krčmových fidlikantov, ale koncertných majstrov.

Podobne sa bez veľkých vzorov nezaobíde ani výchova ku kresťanskému životnému štýlu a k duchovným hodnotám všeobecne. Cirkev nám v tomto zmysle predkladá vzorových jedincov zo svojej dvoj tisícročnej histórie. Najvýznamnejšie sú v tomto smere jednotlivé novozákonné postavy.

Krátko po tom, čo som ako vysokoškolský študent prijal vieru v Ježiša Krista a robil som prvé odvážne kroky v katechizme a biblických dejinách, stretol som sa s nezabudnuteľným kňazom, pátrom Ladislavom Simajchlom, ktorý pôsobil na jednej farárskej „trestaneckej“ štácii, našťastie pre mňa, hneď v susedstve môjho rodiska. Páter mi odporúčal, aby som sa pri čítaní Písma s jednotlivými postavami občas konfrontoval. On to vraj robí tiež. Raz sa poznáva v postave Jána, inokedy v situácii stotníka, potom zas v role rozsievачa. No vzhľadom na to, že potreboval zlepšovať aj svoj pastoračný štýl, začal okrem konfrontácie s jednotlivými postavami hľadať aj svoj identifikačný vzor.

„A už som ho našiel,“ povedal mi a požiadal ma, aby som

sa pokúsil tú evanjelióvu postavu uhádnuť.

„Neviem, pán farár, ale ako vás poznám a podľa toho, čo dobrého som o vás počul, nebude to ani zrádzajúci Judáš, ani zapierajúci Peter. A iné postavy veľmi nepoznám, som vo viere iba učňom.“

Páter sa šibalsky usmial, otvoril na stole ležiaci Nový zákon a nalistoval v Lukášovi úryvok s vyššie citovaným textom.

„Osol! Tak vidíš, nijaká ľudská postava, ale osol. A to hneď z dvoch dôvodov. Po prvé, to

zvíra bolo k dispozícii, a po druhé, bolo ochotné ísť.“

Spomínam si na toto stretnutie zakaždým, keď stretnem ľudí, ktorí sú „buď, alebo“. Buď sú poruke, ale nie sú ochotní ísť, alebo by boli ochotní ísť, no nie sú k dispozícii. A to mi potvrdzuje, že ten oslík bol skutočne ideálny.

Prosby

Vídavam občas solventných, svalnatých a mladých mužov, ktorým, ako sa mi zdá, leží svet pri nohách.

- Prosím ťa, Bože, nech ma v takej chvíli neprepadá mŕtvica závisť a neskolí komplex menejcennosti.

Občas mám pocit, že by som vyletel z kože, ale neviem o inej, do ktorej by som skočil.

- Prosím ťa, Bože, nech je to radšej koža osla ako koža hlupáka.

Tu a tam si hovorievam, že by som pre teba rád niečo urobil, ale nemám ani tituly, ani kazateľské schopnosti, ani svätenie, ani vysielacie štúdio.

- Prosím ťa, Bože, daj mi vedomie, že na to stačí iba moja ochota.

Max Kašparů „Zápisník potulného kazateľa“

PROSME O TO NAJDÔLEŽITEJŠIE

O čo prosíme, ak chceme to najdôležitejšie pre tých, ktorých máme radi? O čo prosia rodičia a o čo deti? Za čo sa modlia manželka? A modlia sa vôbec?

Čítal som veľký nápis: *Chceme sa mať lepšie!* Všetci s tým súhlasíme. Zabúdame však, že lepšie sa môžeme mať iba vtedy, ak sami budeme lepší.

Hovorí sa, že máme skôr zmeniť svet, ako sa modliť. Nie je to pravda! Nejestvuje účinnejšia sila, ktorá nás robí lepšími, ako je modlitba. Možno tvrdiť, že Cirkev, farnosť, rodina, manželstvo sú natoľko živé, nakoľko sa modlia. My trpíme nedostatkom modlitby.

Kardinál Jean Daniélou SJ píše: *Mesto, ktoré sa nemodlí, sa stáva nielen bezbožné, ale aj neľudské.* Modlitba mení naše srdce, poľudšťuje ho. Stáva sa nám darom a požehnaním, sprostredkuje to, čo najviac potrebujeme - Božiu lásku. Preto apoštol Pavol prosí: *Zohýnam kolena pred Otcom, aby Kristus vierou prebýval vo vašich srdciach, aby ste zakorenení a upevnení v láske mohli poznať Kristovu lásku* (porov. Efs, 14-19).

Človek dnes žije vo svete úžasných technických i kultúrnych možností. Aké je však jeho srdce? Často prázdne, vykradnuté o to najkrajšie, najčistejšie, najsvätejšie. Neraz mu chýba svetlo a chuť žiť.

Dvadsaťtriročný mladý muž mi povedal: *Páter, ja mám v živote chaos!* Áno, človek je schopný vyrábať silné zbrane, a pritom sám byť taký slabý. Ovláda rakety a počítače, a pritom nezvláda seba samého. Ovláda diaľkové strely, no nie vzťahy v manželstve, rodine, susedstve. Ovláda atómovú energiu, a predsa je otrokom svojich vášní a závislostí! To, čo v skutočnosti ohrozuje náš svet, je strata toho najdôležitejšieho: strata živého Boha. Nikdy sa tak neožobračujeme, ako keď strácame jeho lásku. To najkrajšie v našom živote si sami sebe nemôžeme a nevieme dať, o to môžeme prosiť.

A tak prosme Pána Ježiša o to najdôležitejšie pre seba i pre druhých. Nech prosia matky aj otcovia, synovia a dcéry, manželia i susedia, kňazi a rehoľníci, aby sme sa stávali lepšími, aby nám nechýbala Božia láska.

Jozef Šuppa SJ „Sýtiť srdce i ducha“

Príbeh na uzdravenie duše

LÍSTOK NÁDEJE

V okolí hlavnej stanice istého veľkomesta sa každý večer stretávali zástupy ľudských trosiek: bezdomovci, zlodeji, narkomani, ľudia všetkých farieb. Ľahko sa dalo uhádnuť, že sú nešťastní a zúfali. Dlhé brady, zakalené oči, roztrasené ruky, zdrapy, špina. Viac ako peniaze všetci potrebovali útechu a povzbudenie. To však dnes nevie dať takmer nik.

V tomto zástupe vytŕčal jeden mladík. Bol rovnako špinavý a mal dlhé, nepestované vlasy. Medzi ostatnými úbožiakmi sa však pohyboval, akoby mal vlastnú loď spásy.

Keď sa zdalo, že je naozaj zle, vo chvíľach samoty a najčernejšieho smútku, mladík vytiahol z vrecka zamastený, ošúchaný lístok a prečítal si ho. Potom ho starostlivo znovu poskladal a opäť vložil do vrecka. Niekedy ho pobozkal, pritisol si ho na srdce alebo na čelo. Zdalo sa, že ho to upokojilo, vzpriamril sa, akoby znova nabral odvahu.

Čo bolo napísané na tom tajnom lístku? Len šesť jednoduchých slov: „Malá bočná bránka je stále otvorená.“

Nič viac.

Tento lístok mu poslal otec. Znamenalo to, že synovi odpustil a že sa kedykoľvek môže vrátiť domov.

Raz v noci to urobil. Malú bočnú bránku do záhrady našiel otvorenú. Potichu vyšiel po schodoch a vhuhol do svojej postele.

Keď sa ráno zobudil, pri posteli stál otec. Mlčky sa objali.

Aby sme nezabudli, Boh nám daroval veľký zväzok „lístkov“.

Bruno Ferrero „Nebo v našom dome“

Siedmy deň sa stáva ako „deň Pána“ dňom nového poriadku života v Kristovi. „Dies Dominica - Deň Pána“ sa stáva prvým dňom kresťanského týždňa, dňom odpočinku a dňom sviatočným. Nedeľa je dňom novej dôstojnosti človeka v Kristovi. Ak nám všedné dni práce túto novú dôstojnosť rozličným spôsobom prekryvajú, vo sviatočný deň nedele si túto novú dôstojnosť človeka, rodiny, národa a sveta máme znova a znova obnovovať. Aj odpočinkom, aj modlitbou, aj bohoslužbou spoločenstva. Tam, kde sa zabúda na nedeľu, zabúda sa na človeka. A veci ľudské sa rozpadávajú.

V našej dnešnej, a to nielen západnej spoločnosti sa udržuje po tisíc rokov svätenie siedmeho dňa, nedele. Nedeľa, deň Pána, je dňom zmŕtvychvstania, ktorým bolo ľudstvo oslobodené od najhoršieho otroctva hriechu záchranou v Kristovi. Svätenie nedele si udržujú aj v krajinách, kde vedomie kresťanských koreňov života už vybledlo. A nedeľu ako deň odpočinku dodržia tí, čo sú hore ako i tí celkom dolu. Robotníkom po stáročia chránila výsadu tohto odpočinku takmer v zastúpení dnešných odborov Cirkev, inak by sa boli robotní ľudia upracovali na smrť.

Siedmy deň odpočinku sa dodržiava dodnes. Ale už nie všeobecne ako deň sviatočný a ako deň vďačnej spomienky na Boha a na jeho dobrodenia. To, čo sa dnes nazýva „weekendom - koncom týždňa“, je už poväčšine duchovne vyprázdnený deň. Ľudia sa po nedeli väčšinou necítia pookriati, obnovení a plní novej chuti do života. Cítia sa neraz unavenejší a často unudenejší. Nedeľa stratila pre mnohých skutočnú sviatočnosť a oživujúcu moc. Psychoanalytik E. Frankl hovorí dokonca o ťaživej chorobe „nedeľnej neurózy“. Podľa neho mnohí ľudia neprežívajú už obnovu svojho zmyslu života a zostávajú zavalení hektikou či uštvaným tempom života v zamestnaní i mimo neho. Alebo sa oddávajú zábave, ktorá ich viac ubíja, než občerstvuje. Vyjadrili to aj mnohé populárne pesničky. Zopakujem, že vo väzení nám často púšťali do väzenského rozhlasu otrasnú pesničku „Nedele je pitomá a pitomá a pitomá, nedele je pitomá a pitomá a pitomá.“ Nezabudnem do smrti, že som to celé roky počúval. Pre nás bola nedeľa aj vo väzení sviatočným dňom modlitby.

Tretí príkaz hovorí, že máme siedmy deň prežívať ako deň sviatočný a že ho máme „svätiti a ctíť“. Moderný svet sa od tohto postoja vzdialil, a tým sa ľudsky neslýchane ochudobnil. Veď nedeľné pravidelné sviatočné povznesenie má za cieľ vytrhnúť sa na jeden deň v týždni zo zhonu života a zamyslieť sa nad ľudským obsahom našich dní, našej práce, našej minulosti i budúcnosti. Lebo v nedeľu ako deň sviatočný máme nielen ďakovať za všetko dobré, čo bolo, čo sme dostali od chvíle stvorenia či narodenia ako základnú účasť na bytí a živote. Minulé dobrodenia v nás upevňujú i nádej do budúcnosti v dôvere v Božiu dobrotivosť, ktorej za všetko dobré ďakujeme, ale ktorú si i stále pre budúce dni vyprosujeme.

Odpočinok a modlitba sú dva prvky svätenia siedmeho dňa. Ale Cirkev nás vedie ešte hlbšie - účasťou na bohoslužbách máme prežívať i krásu svojho sociálneho života, života v spoločenstve ľudí ako jedna rodina, ktorá sa zhromažďuje v chráme okolo oltára, pripomína si Božie tajomstvá, spoločne vyznáva „Verím v Boha“, „Sláva Bohu na výsostiach“, počúva Božie Slovo a potom sa spoločne modlí „Otče náš“, rodinnú modlitbu veriacich. To všetko má moc a silu občerstvovať dušu i telo, jednotlivca i spoločenstvo.

Ján Chryzostom kardinál Korec „Sloboda ako dar - či záhuba?“

www.fara.sk/vistuk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku